

שפת אמת

שלח - חיים של שליחות

הרב אפי ולץ

מדרש תנחומא (בובר) פרשת שלח סימן א

שאין לך חביב לפני הקדוש ברוך הוא כשליח שהוא משתלח לעשות מצוה, ונותן נפשו להצליחותו, ואין לך אדם שנשתלחו לעשות מצוה ונתנו את נפשם להצליח בשליחותו, כאותן שנים ששלח יהושע בן נון, [שנאמר "וישלח וגו'"] שנים אנשים מרגלים חרש לאמר" (יהושע ב א), מי היו? שנו רבותינו אלו היו פנחס וכלב, והלכו ונתנו נפשם והצליחו בשליחותו, מהו חרש? שעשו עצמן קדרין והיו צווחין הרי קדירות מי שרוצה יבא ויקנה, כדי שלא ירגיש בהם אדם, קרי ביה חרס, כדי שלא יאמרו בני אדם שהן מרגליו, "וילכו ויבואו (אל) בית אשה זונה" (שם), עמדה וקיבלה אותם, הרגיש בהם מלך יריחו ושמע שבאו לחפור את הארץ, שנאמר "ויאמר למלך יריחו [וגו']" (שם), כיון שהלכו לבקשם, מה עשתה רחב? נטלה אותם להטמינם, אמר לה פנחס אני כהן, והכהנים דומין למלאכים, שנאמר "(ושפתי) [כי שפתי] כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא" (מלאכי ב ז), והמלאך מבקש נראה, מבקש אינו נראה...

שפת אמת במדבר פרשת שלח תרל"א

א"ז מו"ר זצלה"ה רגיל לומר כי גם אדם המקיים מצות בוראו שנשתלח בעוה"ז כדי לעשות רצונו ית' נקרא שליחי מצוה בודאי. דקשה להמדרש מה ציווי השליחות מאחר שלא הוטב בעיני ה'. רק כי הי' עצה להנצל ע"י שהשי"ת עשה מזה מצוה והי' להם לילך בתורת מצוה. אף כי הי' רצונם מעצמם לשלוח מרגלים מ"מ עתה שהי' להם ציווי מהשי"ת היו צריכין למסור ולבטל רצונם לעשות רק כדי לעשות רצון השי"ת וממילא היו ניצולים. ובאופן זה הי' טוב השליחות. וז"ש לאמר שידעו שהוא ציווי השי"ת כנ"ל. וכן בכל מצוה אם האדם מבטל באמת כל רצונו אף לא לזכות למדריגות רק כדי לעשות רצון ה' בלבד. נקרא שנותן נפשו בהשליחות. כי אם מצרף חפצו אינו שליח.

שפת אמת במדבר פרשת שלח תרמ"א

הענין הוא כי המלאך אין לו רק השליחות לכן נקרא מלאך. כמו כן כל עובד ה' הכ"ג והנביאים שנק' מלאכים הוא ע"ש הביטול כל הגוף אל השליחות כמ"ש נותנים נפשם בשליחותם. וגם במלאכים יש להם כמה שמות לפי השליחות כידוע. כן הכא משמותיהם מוכיח המד' כי הי' שליחות קשה. רק אם הי' נותנים נפשם ממש לדמות למלאכים היו מצליחין בשליחותן ואין זה דבר נקל לאדם להיות כמלאך

דף מקורות

שפת אמת במדבר פרשת שלח תרל"ג

כי שמעתי מאמו"ז ז"ל טעם שאין כלי חרס מקבל טומאה רק מתוכו כיון שאין לו מצד עצמו חשיבות רק מצד שיוכל לקבל בו. לכך החשיבות רק תוכו כו'. וזה הכלל. שצריך האדם לבטל כל החיצוניות שלו ולהיות בטל למה שהוא מוכן לעשות רצונו ית'. כי גוף האדם רק כלי להשראת הקדושה ולהיות נעשה ע"י כבוד שמים

שפת אמת במדבר פרשת שלח תרל"א

ולא תתורו כו' עיניכם. ברש"י ב' מרגלי הגוף כו'. וזה דבר גדול להיות נמשך תמיד אחר הפנימיות שלא לתור אל הסתכלות החיצוניות שנראה לעיני בשר כך או כך. רק להיות בטל אל השי"ת להסתכל רק מה שהשי"ת צוה להסתכל. והוא חיותו ית' שיש בכל דבר. ובאמת גם חטא מרגלים הי' חסרון אמונה כמ"ש אא"ז מוז"ל ע"ש. כי ודאי הי' נראה לעיני שכלם שאין בכחם לכנוס שהרי באמת לא נכנסו. אבל אם היו מאמינים ומבטלים הסתכלותם לרצון השי"ת הי' זה עצמו מסייע להם לצאת מהטבע כמ"ש הקדוש ברוך הוא לאברהם צא מאיצטגנינות שלך כו' דכתיב בי' והאמין כו'.